

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **ATC holding a.s.,** se sídlem ul. Gen. Štefánika 40, Přerov, zast. JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 2, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2009, č. j. 7725/09-1301-21-5, č. j. 7725/09-1301-21-6, č. j. 7725/09-1301-21-7, č. j. 7725/09-1301-21-8 a č. j. 7725/09-1301-21-9, ve věci dodatečného vyměření cla a konečného antidumpingového cla, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2010, č. j. 22 Ca 154/2009 - 118,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2010, č. j. 22 Ca 154/2009 - 118, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla pro vady řízení zrušena a vrácena k dalšímu řízení jeho rozhodnutí ze dne 25. 2. 2009, č. j. 7725/09-1301-21-5, č. j. 7725/09-1301-21-6, č. j. 7725/09-1301-21-7, č. j. 7725/09-1301-21-8 a č. j. 7725/09-1301-21-9. Těmito rozhodnutími stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Celního úřadu Přerov ze dne 22. 7. 2008, č. j. 5237-02/08-136300-021, č. j. 5237-03/08-136300-021, č. j. 5237-04/08-136300-021, č. j. 5237-05/08-136300-021 a č. j. 5237-06/08-136300-021, kterými bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo a konečné antidumpingové clo v celkové výši 9 698 234 Kč.

Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodl o zrušení rozhodnutí stěžovatele, neboť shledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobkyně namítala, že o jejích odvoláních proti výše uvedeným rozhodnutím Celního úřadu v Přerově rozhodoval pracovník, který měl být z rozhodování o nich vyloučen. Krajský soud dospěl k závěru, že se v daném případě sice nejedná o vyloučení pracovníka podle § 26 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jak namítala žalobkyně, když uvedla, že se Ing. Šatran účastnil řízení jako pracovník jiného stupně, neboť rozhodoval o odvoláních, přestože se účastnil rovněž následné kontroly, na jejímž základě byly dodatečné platební výměry vydány, nýbrž o vyloučení jmenovaného pracovníka podle § 26 odst. 4 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení *splnění podmínek pro podjatost pracovníka je nutno vedle případů uvedených v odstavcích 1 a 2 vyvozovat z jeho poměru k předmětu řízení anebo k osobám na řízení zúčastněným*. Krajský soud „poměr k předmětu řízení“ spatřoval v tom, že se Ing. Š. jistým způsobem na následné kontrole podílel - vlastnoručně podepsal úkony provedené v rámci této kontroly (jedná se o sdělení o provedení následné kontroly – dodatek ze dne 6. 3. 2006 a ze dne 3. 4. 2006, umožnění nahlédnutí do kontrolního spisu ze dne 21. 5. 2008, sdělení v odvolacím řízení ze dne 7. 11. 2008 a ze dne 17. 12. 2008 a rovněž veškerá rozhodnutí stěžovatele jako odvolacího orgánu). Proto krajský soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného v souladu s § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť rozhodoval-li jmenovaný pracovník o odvoláních žalobkyně za situace, kdy se podílel na předchozí následné kontrole, zatížil svá rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Při svém rozhodování vycházel z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2007, č. j. 5 A 27/1995 - 29. Důvod vyloučení Ing. Š. podle § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků odmítl s tím, že správcem daně jiného stupně může být v posuzované věci jen Celní úřad Přerov, na jehož písemnostech však není podpis Ing. Š. obsažen. Ostatními námitkami se krajský soud nezabýval pro jejich předčasnost. Uvedl, že předmětem přezkumu krajským soudem mohou být jen takové postupy a úvahy stěžovatele, které zaujal jeho jménem pracovník, který není z projednávání a rozhodnutí o věci vyloučen.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že za podstatnou je v daném případě nutno mít skutečnost, že předmětný pracovník je podepsán pod úkony, které byly provedeny v rámci kontroly, a že na skutečnosti, že se nejednalo o pracovníka provádějícího kontrolu, nezáleží. Stěžovatel má naopak za podstatné, že podepsáním předmětných listin nedošlo k účasti na žádném rozhodovacím procesu, a pouhé podepsání listiny, vztahující se k některému úkonu následné kontroly, ještě nenaplňuje podmínku podjatosti pracovníka ve smyslu § 26 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, která je vyvozována z jeho poměru k předmětu řízení. Za „poměr k předmětu řízení" ve smyslu výše uvedeného ustanovení lze dle stěžovatele považovat subjektivní osobní poměr k projednávané věci – nikoli podpis písemnosti v jiném řízení z titulu vykonávané funkce. Má proto za to, že v daném případě uvedený „poměr k předmětu řízení" absentuje.

Pokud krajský soud odkázal na výše uvedený rozsudek Vrchního soudu v Praze, má stěžovatel za to, že tento rozsudek se týká podjatosti pracovníka z důvodu jeho účasti na kontrole v jiném stupni řízení podle § 9 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád"), a nejedná se v něm o řízení podle zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel v této souvislosti dále upozorňuje na to, že § 14 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový správní řád"), který nahradil výše uvedený § 9 starého správního řádu, stanoví, že *důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona*. Stěžovatel tak namítá, že obdobně v daném případě Ing. Š. z titulu své funkce sice podepsal některé písemnosti v kontrolním řízení, sám kontrolu však neprováděl. Nelze ho tudíž považovat za osobu vyloučenou z rozhodování o opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému na základě bez jeho účasti provedené kontroly. K otázce podjatosti pracovníků správce daně, resp. k § 26 zákona o správě daní poplatků, navíc stěžovatel uvedl, že Ústavní soud se k danému již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 9. 2000, sp. zn. II. ÚS 113/98, v němž uvedl, že „*účast na zahájení finanční revize a rozhodnutí o zahájení daňové kontroly nelze v žádném případě považovat za účast na daňovém řízení v téže věci v jiném stupni*". Z toho stěžovatel analogicky dovozuje, že ani na základě předmětné následné kontroly podle § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon"), automaticky nedojde k doměření daňové povinnosti – nejedná se zde o řízení daňové. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ke kasační stížnosti zaslala vyjádření, v němž uvedla, že odkaz krajského soudu na judikaturu týkající se problematiky podjatosti pracovníka správního orgánu a jeho vyloučení podle starého správního řádu má za zcela

správný, neboť judikatura k zákonu o správě daní a poplatků je k této otázce nedostačující, a úprava této problematiky je ve starém správním řádu totožná s úpravou v § 26 zákona o správě daní a poplatků, přičemž rovněž účel této úpravy je totožný. Ve vztahu ke znění ustanovení § 14 odst. 5 nového správního řádu žalobkyně uvádí, že tento nemá v daném případě relevanci, neboť nelze rozšiřovat působnost nového správního řádu do oblasti správy daní a poplatků.

Žalobkyně má dále za to, že zmiňované usnesení Ústavního soudu na daný případ nedopadá. Z usnesení Ústavního soudu je patrno, že v jím projednávaném případě byla účast úřední osoby zcela zanedbatelná, jednalo se jen o pouhou přítomnost pracovníků správce daně prvního stupně na některém jednání v rámci revizního řízení, kterou však nelze považovat za účast pracovníka správce daně jiného stupně na daňovém řízení. Naopak v nyní posuzovaném případě se pracovník stěžovatele Ing. Š. na provedení následné celní kontroly podílel, přičemž na podkladě této kontroly byla vydána žalobou napadená rozhodnutí. Žalobkyně podrobně rozepsala úkony, na kterých se jmenovaný účastnil a které prokazují jeho účast na následné kontrole. Má za to, že v nyní projednávané věci se na straně Ing. Š. nejednalo o zanedbatelnou činnost, když tento pracovník činil samostatné úkony v průběhu následné celní kontroly a její obsah mu byl velmi dobře znám. Jednalo se o aktivní a rozhodovací účast na projednávané věci, nikoli naplnění pouhých podpisových práv ředitele žalovaného, jak se domnívá stěžovatel. Žalobkyně rovněž polemizuje s názorem krajského soudu, že se Ing. Š. nepodílel na rozhodování orgánu jiného stupně, a to Celního úřadu Přerov. Z rozhodnutí stěžovatele totiž vyplývá, že on sám považoval následnou kontrolu za přímou součást daňového řízení žalobkyně před Celním úřadem Přerov, které směřovalo k doměření daně. Vzhledem k této skutečnosti má žalobkyně za to, že řízení o odvoláních proti rozhodnutím Celního úřadu Přerov bylo řízením ve druhém stupni, na němž se již Ing. Š. nebyl oprávněn podílet (z důvodu účasti na následné celní kontrole). Rozhodnutí tak bylo vydáno vyloučeným subjektem rovněž z důvodu, že se Ing. Š. podílel na rozhodnutích více stupňů v téže věci.

Co se týká stěžovatelem tvrzené absence „poměru k předmětu řízení“, má žalobkyně za to, že již z výše uvedeného je patrno, že se Ing. Š. zásadním způsobem podílel na následné celní kontrole. Dále žalobkyně uvádí, že není žádoucí, aby vzhledem k tomu, že výsledkem následné celní kontroly může být zcela odlišné rozhodnutí, než které bylo vydáno původně, aby orgán provádějící následné daňové řízení byl tentýž jako orgán, který prováděl také následnou celní kontrolu (tj. Celní ředitelství Olomouc, resp. stěžovatel). Navíc Ing. Š. dohlíží a odpovídá za činnost mu podřízených orgánů, a proto i z tohoto důvodu je na místě, aby bylo rozhodnutí vydáno jinou osobou, než provádějící následnou celní kontrolu – Ing. Š., který se na jejím provedení podílel. Z toho vyplývá, že Ing. Š. má ze samotného titulu svého postavení poměr k předmětu řízení, a i kdyby následnou kontrolu neprováděl, ani se na ní nepodílel, je nutno na něj pohlížet jako na osobu potenciálně podjatou, neboť ze své pozice dohlíží a odpovídá za činnost jemu

podřízených orgánů. S ohledem na tyto důvody navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Při přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu v intencích namítaného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zdejší soud za aplikace § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. zjistil, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně v žalobě totiž uplatnila námitku, že Ing. Š. je vyloučeným pracovníkem správce daně podle § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť se účastnil celního řízení jako pracovník správce daně jiného stupně. Tuto skutečnost žalobkyně dovodila z toho, že se Ing. Š., jako ředitel stěžovatele, tj. odvolacího orgánu, přímo účastnil následné kontroly žalobkyně, která byla provedena stěžovatelem.

Krajský soud tuto námitku zamítl, přičemž v rozhodnutí pouze stroze konstatoval, že podmínka pro vyloučení podle § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nemůže být v daném případě naplněna, když správcem daně jiného stupně může být v posuzované věci jen Celní úřad Přerov, na jehož písemnostech není Ing. Š. podepsán.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). S ohledem na právě uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že se krajský soud s výše předestřenou námitkou řádně nevypořádal, neboť z jeho odůvodnění není jednoznačně patrno, z jakých důvodů nelze Ing. Š. vyloučit podle namítaného § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. To především s přihlédnutím k tomu, že ze správního spisu je patrno, že stěžovatel, tj. Celní ředitelství Olomouc, provedl následnou kontrolu, přičemž v kontrolním protokolu ze dne 18. 7. 2008, č. j. 492-10/06-1301-24, uvedl, že jako opatření na základě předmětné kontroly se podává podnět k Celnímu úřadu Přerov k provedení daňového řízení. Celní úřad Přerov následně na základě výsledků následné kontroly vydal výše specifikované dodatečné platební výměry, jimiž bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo a konečné antidumpingové clo. Žalobkyně proti těmto dodatečným platebním

výměrům podala odvolání, které stěžovatel, jako odvolací orgán, zamítl. Ing. Š. přitom byl po celou dobu ředitelem stěžovatele.

Nedostatečnost odůvodnění zdejší soud shledává především v tom, že se krajský soud vůbec s nastíněnou situací s ohledem na smysl § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nevypořádal. Dle zdejšího soudu se nesprávně zaměřil pouze na jazykový výklad tohoto ustanovení, které zní, že *pracovník správce daně je z daňového řízení vyloučen též v případě, že se v téže věci zúčastnil daňového řízení jako pracovník správce daně jiného stupně,* a zcela pominul se zabývat rovněž jeho smyslem a účelem. Slovy Ústavního soudu *„jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1133/07, http://nalus.usoud.cz). Nejvyšší správní soud má za to, že smyslem a účelem tohoto ustanovení je především to, aby bylo dostáno zásadě dvojinstančnosti, resp. zásadě, že věc bude ve vícestupňovém řízení vždy na každém jednotlivém stupni řešena nezávislými a věcí nedotčenými orgány, tj. orgány neovlivněnými předchozím poznáním o dané věci. Nejvyšší správní soud poznamenává, že předmětné ustanovení předpokládá standardní průběh daňového řízení, které se skládá ze dvou fází, tj. řízení před I. stupněm a následného odvolacího řízení, které provádí správce daně II. stupně. Přestože toto ustanovení situaci v posuzovaném případě - kdy odvolací orgán zároveň provedl následnou celní kontrolu, z výsledků které potom vycházel správní orgán I. stupně - výslovně nepředpokládá, má Nejvyšší správní soud za to, že nelze účel tohoto ustanovení v takovém případě bez dalšího pominout. Výklad krajského soudu bez podrobného odůvodnění a argumentace tak není, právě s ohledem na výše uvedené, v tomto případě přesvědčivý. Krajský soud se proto bude muset v dalším řízení věcí podrobněji zabývat a pro případ, že dospěje k totožnému závěru, řádně jej odůvodnit a vysvětlit, proč shledává aplikaci ustanovení § 26 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v daném případě za nepřípadnou, a to především s ohledem na otázku zásady dvojinstančnosti celního řízení. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004 - 105, publikovaný pod č. 1620/2008 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 14. 9. 2006, č. j. 2 As 33/2005 - 86, v nichž se Nejvyšší správní soud touto zásadou ve vztahu k institutu vyloučení pracovníků správních orgánů již zabýval. Má za to, že je nutno je v dalším rozhodování zohlednit. V návaznosti na dané zdejší soud zároveň upozorňuje, že *„účelem následné kontroly je v souladu s § 127 celního zákona přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení. Viděno z širší perspektivy není tato kontrola samoúčelná - tedy správnost a úplnost údajů se nekontroluje pouze kvůli tomuto zjištění samotnému, ale především proto, aby bylo možno posoudit, zda clo a daň z přidané hodnoty byly vyměřeny ve správné výši*“, jak vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 120, publikovaném pod

č. 1059/2007 Sb. NSS. Krajský soud se proto bude muset s ohledem na předestřené důkladně vypořádat se skutečností, že výsledky následné kontroly, provedené odvolacím orgánem, jsou podkladem rozhodování správního orgánu I. stupně.

Jak již bylo zmíněno, institut vyloučení rozhodujících osob (pracovníků správce daně) z rozhodování o věci je upraven v § 26 zákona o správě daní a poplatků. Zdejší soud připomíná, že obecně smyslem tohoto právního institutu vyloučení pracovníka správce daně je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. V odstavci 1 a 2 toto ustanovení upravuje případy tzv. „absolutní podjatosti", tedy situace, kdy je pracovník správce daně vyloučen vždy, jestliže by rozhodoval o daňových záležitostech vlastních nebo daňových záležitostech osob blízkých. Jak bylo nastíněno výše, vyloučen je rovněž v případech, kdy se v téže věci účastnil daňového řízení jako pracovník správce daně jiného stupně. V těchto případech se již nezkoumá, zda důvod podjatosti u pracovníka správce daně opravdu existuje, jeho vyloučení je presumováno vždy ze zákona. V případě, kdy v daňovém řízení vyvstane skutečnost zakládající tento případ vyloučení, pak daňový subjekt, osoby zúčastněné na řízení, ale i pracovník správce daně jsou povinni ji neprodleně oznámit vedoucímu pracovníku správce daně. Zákon o správě daní a poplatků upravuje rovněž podjatost tzv. „relativní", a to v § 26 odst. 4, který stanoví, že *splnění podmínek pro podjatost pracovníka je nutno vedle případů uvedených v odstavcích 1 a 2 vyvozovat z jeho poměru k předmětu řízení anebo k osobám na řízení zúčastněným.* Na rozdíl od vyloučení absolutního jsou v těchto případech skutečnosti, které by mohly vyloučení pracovníků správce daně přivodit, již zkoumány.

Pokud krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě lze shledat důvod pro vyloučení Ing. Šatrana podle § 26 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, Nejvyšší správní soud se s ním neztotožňuje. Podmínkou vyloučení pracovníka správce daně z rozhodování o věci na základě jeho poměru k předmětu řízení je nalezení důvodného předpokladu, že tento pracovník může mít pro svůj poměr k věci zájem na výsledku řízení, že má k projednávané věci jistý, kvalifikovaný poměr. Takovým poměrem je určitý vnitřní psychický vztah k věci, na základě kterého je pracovník správního orgánu motivován na konkrétním výsledku řízení. Zároveň je nutno zkoumat, zda v takovém případě existuje také objektivní okolnost, která podporuje subjektivní pochybnost, že je zde dán k věci takový určitý, nikoli nezaujatý vztah. V souhrnu lze uvést, že důvodem vyloučení je v případě posouzení poměru k věci taková povaha subjektivního vztahu pracovníka správního orgánu k věci samé, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o jeho nepodjatosti. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 7 As 72/2010 – 385, bylo uvedeno, že poměr pracovníka k věci *zahrnuje zejména případy, kdy: - pracovník je v dané věci sám účastníkem řízení, svědkem nebo znalcem, - pracovník je účastníkem řízení, na které má předmětné správní řízení vliv (např. řízení konkursní, trestní apod.) - pracovník má na vyřízení věci jiný přímý majetkový nebo jiný osobní zájem, tedy je na kladném nebo záporném výsledku*

řízení pozitivně motivován, - na vyřízení věci takový zájem má osoba pracovníkovi blízká. Přestože se tento rozsudek dotýká obecného řízení správního [podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů], lze z něj čerpat rovněž při posuzování poměru pracovníka správce daně k předmětu řízení, neboť institut vyloučení podjatého pracovníka je upraven v obou procesních předpisech téměř totožně.

Nejvyšší správní soud má za to, že v nyní posuzovaném případě nejsou okolnosti pro aplikaci § 26 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků splněny. Skutečnost, že Ing. Š. svým podpisem participoval na některých úkonech provedených v rámci následné kontroly, ještě bez dalšího nelze považovat za objektivní okolnost, pro niž by bylo nutno pro jeho poměr k věci pochybovat o jeho nepodjatosti a zvažovat jeho vyloučení. Ze samotného tohoto faktu totiž bez dalšího nelze vyvodit žádný jeho osobní zájem na výsledku předmětného řízení. Co se týká subjektivních hledisek poměru k věci, tyto nebyly rovněž shledány. Navíc je nutno podotknout, že žalobkyně žádné, na základě nichž by nestrannost tohoto pracovníka ve výše uvedeném smyslu mohla být zpochybněna, ani netvrdila. Krajský soud tedy vyloučení předmětného pracovníka pro jeho poměr k věci nesprávně dovodil pouze z objektivní skutečnosti, že se podílel na některých úkonech provedených v rámci následné kontroly, aniž by se zároveň zabýval subjektivním vztahem Ing. Š. k projednávané věci.

Odkázal-li pak krajský soud na podporu svého závěru na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995 - 29, potom Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že názor v citovaném rozsudku uvedený nelze aplikovat v nyní posuzovaném případě, neboť se týká skutkově odlišné věci. Uvedený rozsudek totiž dopadá na případy specializované kontrolní činnosti, nikoli na obecné správní řízení. Závěry uvedené v tomto rozhodnutí proto nelze analogicky vztahovat na obecné správní řízení ani na řízení daňové, resp. celní. Ke stejnému závěru pak dospěl Nejvyšší správní soud rovněž ve vztahu k odkazu stěžovatele na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2000, sp. zn. II. ÚS 113/98. Rovněž v tomto případě se jedná o odlišnou situaci, v níž byla prováděna kontrola podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V novém řízení krajský soud v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu